"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă
LUMEA SATELOR

ANUL I,
Nr. 5
februarie
1995
4 pag. - 100 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

CREDINŢĂ ŞI SUPERSTIŢIE

Fată din Boian îmbrăcată în portul bătrânesc

Adeseori, din neştiinţă sau din neatenţie, lumea încurcă lucrurile, luând credinţa drept superstiţie, iar superstiţia drept credinţă. Ateilor comunişti le-a convenit această confuzie şi au încurajat-o, căci bătându-şi joc de superstiţii, îşi puteau bate joc şi de credinţă, adică de Dumnezeu şi de Biserica Lui.

Credinţa şi superstiţia sunt însă lucruri cu totul deosebite unul de celălalt. Credinţa ţine de Dumnezeu şi aduce roade bune în sufletul omului, pe când superstiţiile sunt mai degrabă de natură diavolească şi nu aduc vreun folos adevărat, ci numai amăgiri şi sminteli. Ba chiar se poate spune că omul cu cât e mai necredincios (în sensul religios al cuvântului), cu atât este mai superstiţios, adică mai fricos şi mai înclinat spre răstălmăcirea naivă a lucrurilor şi întâmplărilor din jurul lui.

Cine are credinţă puternică în Dumnezeu, acela nu se teme de nimicuri. Dreapta credinţă (ortodoxia) înseamnă: să crezi în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu şi Mântuitorul lumii, în Maica Domnului, care mijloceşte pentru noi înaintea lui Dumnezeu, în Biserică şi în toţi Sfinţii pe care ea îi cinsteşte, în Sfintele Scripturi şi în viaţa veşnică pe care ele ne-o făgăduiesc.

Cât despre superstiţii, ele mai mult întunecă dreapta credinţă, căci multe nu-s decât supravieţuiri ale vechiului păgânism, de care Răul se foloseşte împotriva Binelui. Că vin de la "tatăl minciunii" se vede şi din caracterul evident anticreştin al unora dintre ele. Aşa, de pildă, se spune că, dacă îţi iese un popă în cale, acesta ar fi... semn rău! Dar cum ar putea, creştineşte vorbind, să fie "semn rău" întâlnirea cu un slujitor al lui Dumnezeu?!

Superstiţiile, pe cât sunt de multe, pe atât sunt de absurde. Din păcate, mulţi oameni, unii chiar pretinşi creştini, le dau credit orbeşte şi le transmit mai departe, copiilor şi nepoţilor. Oricine poate să-şi amintească lesne de numeroasele superstiţii de care se va fi lovit în viaţă. Iată câteva, ce-s încă foarte răspândite: că ar fi semn rău dacă îţi iese cineva în cale cu găleata goală şi semn bun dacă îţi iese cu găleata plină; că ţi-ar merge rău dacă te-ai întors din drum sau dacă o pisică neagră îţi taie calea; că ai avea o bucurie sau un necaz după cum ţi se bate ochiul drept sau ochiul stâng; că pruncii, dacă n-au o legătură roşie, s-ar "deochea", că ar urma să moară cineva din casă dacă pe un acoperiş s-a auzit cucuveaua şi altele asemenea...

Forme de superstiţie, neplăcute lui Dumnezeu, sunt şi "ghicitoria" de diferite feluri, interpretarea abuzivă a viselor din timpul somnului, anumite "obiceiuri" populare la nunţi (călcatul pe picior etc.) sau la înmormântări (legarea picioarelor mortului ş.a.), care toate se înrudesc cu vrăjitoria şi duc deseori la vrajbe şi bănuieli nefondate între oameni (obsesia mai generală a "farmecelor"). Desigur, există posibilitatea unor lucrături necurate, dar e o naivitate să interpretezi *totul* prin această prismă. Omul dreptcredincios şi curat nu are nici o pricină să se teamă, căci Dumnezeu îl apără cu atotputernicia Sa. O rugăciune rostită cum trebuie este totdeauna mai folositoare decât nu mai ştiu care remediu băbesc. A trăi sub teroarea superstiţiilor înseamnă, între altele, şi a pune la îndoială puterea, dreptatea şi mila lui Dumnezeu.

Cât de necugetaţi sunt oamenii! Unii spun că ei *cred* în Dumnezeu, dar se sperie de-o pisică neagră ce le taie calea! Alţii spun că ei *nu cred* în Dumnezeu, pentru că credinţa ar fi o superstiţie, dar de pisica neagră tot se tem! S-ar zice că superstiţiile au ajuns mai tari şi decât credinţa şi decât necredinţa!!!

Cu cât oamenii sunt mai superstiţioşi, cu atât se îndepărtează de Bine şi se apropie de Rău. Superstiţiile în care ne complacem sunt şi ca un fel de oglindă a rătăcirii noastre... Dacă i se cer cuiva explicaţii în privinţa aceasta, numai ce-l vezi că ridică din umeri şi că spune cel mult: "Aşa am apucat!". S-ar cuveni însă să fim mai înţelepţi şi să deosebim "moştenirea" cea rea de "moştenirea" cea bună, de cea dintâi să ne lepădăm, iar pe cea de a doua să o păzim în inimile noastre şi s-o facem roditoare. Să ne îngrijorăm mai degrabă că ne-am îndepărtat de Biserica lui Hristos, că ne-am dezobişnuit să ne rugăm zilnic, că ne cam vrăjmăşim semenii, că luăm adesea în deşert numele lui Dumnezeu (pe care mulţi nu-l rostesc decât atunci când... înjură!), iar nu să purtăm de grija pisicilor negre şi a întorsului din drum, ca nu cumva, voind să ne păzim de dinafară, să ne pierdem pe dinlăuntru. Căci pe dinafară e lumea, cu amăgirile ei, pe când înlăuntrul nostru se află, după vorba lui Hristos, însăşi "Împărăţia lui Dumnezeu".

Răzvan CODRESCU

MEDALIONUL DE LA AIUD

- Frânturi de amintire -

[...] Uneori privesc cu nostalgie și bucurie în suflet la anii copilăriei mele, care au fost marcați de atâtea evenimente, dar cel mai important dintre toate a fost faptul că am avut posibilitatea de a învăța, alături de alți copii, ce este religia. Acele minunate ore de regăsire sufletească pe care le-am petrecut la biserică au fost pentru noi un dar de la Dumnezeu.

Desigur, acest fapt era nedorit de cei care nu voiau să știm ce este religia, de cei care nu voiau ca noi să cunoaștem cuvântul DUMNEZEU [...] Însă, în ciuda tuturor piedicilor și riscurilor, noi, copiii din Suceagu, am învățat ce este religia de la Părintele nostru Liviu Brânzaș [...]

Astfel, în zilele de vacanță, la chemarea Părintelui, ne adunam la biserică și petreceam acolo câte 4-5 ore. [...] Fiecare elev avea un caiet, în care scria lecția dictată de Părintele. La rândul său, Părintele avea un caiet, ca un fel de catalog, unde nota numele copiilor prezenți, titlul lecțiilor predate și răspunsurile noastre mai bune. Din când în când, Părintele ne dădea extemporale. Noi trebuia să răspundem în scris la întrebări care erau formulate astfel: "Ce îmi place mie la religie", "Care este idealul meu de creștin", "De ce iubesc eu pe Iisus Hristos", "Ce voi face când nimeni din jurul meu nu va mai crede în Dumnezeu și nu va mai merge la biserică". Din întrebările pe care ni le punea, se vede că dorința și scopul cel mai mare al Părintelui era ca noi să-L iubim pe Mântuitorul Iisus Hristos și să rămânem statornici în credință [...] Chiar așa se intitula o lecție predată de Părintele în data de 8 august 1985: "Virtutea statorniciei". [...]

"Virtutea statorniciei, este puterea sufletească care ne face capabili să săvârșim binele întotdeauna și în orice condiții. [...] Omul statornic rabdă orice suferință și nedreptate numai ca să împlinească binele. Cine vrea să fie mereu statornic în bine să fie gata de a suferi. [...]

"Caietul de Religie" din copilărie îl păstrez ca pe o comoară scumpă. De asemenea, păstrez colecția revistei religioase "Telegraful Român", la care m-a abonat Părintele, drept premiu pentru învățătură și frecvență bună la orele de religie. [...]

Aș putea spune că, datorită lui, noi am făcut două școli. Prima, la școala propriu-zisă, cu dascălii noștri, în timpul anului școlar, iar a doua, la biserică, cu Părintele, în timpul vacanțelor. Nici acum nu pot înțelege pe deplin ce ne făcea pe noi, copiii din Suceagu, să renunțăm la libertatea vacanței și să urcăm dealul bisericii, unde nu ne aștepta distracția, ci efortul disciplina unui alt învățământ! [...]

Când părinții mei s-au mutat din Suceagu în Baciu, m-am despărțit cu mult regret de prietenele mele din copilărie și de țintirimul bisericii, unde am trăit momente atât de frumoase și de neuitat. Despre tot ceea ce s-a întâmplat în cei 10 ani, cât am făcut eu religie cu Părintele Liviu Brânzaș, s-ar putea scrie o carte. Eu aștern acum pe hârtie numai acele momente care s-au întipărit mai adânc în sufletul meu de copil. [...]

Într-o zi, înainte de a începe lecția de religie, o fată a zis:

- Domnule Părinte, am fost în satul unde stă bunica mea și acolo nu se face religie cu copiii. [...]

Atunci Părintele s-a sculat, a ieșit în fața noastră și privindu-ne țintă, a spus cu o voce gravă:

- Ceea ce facem noi aici nu este voie!

Noi am rămas încremeniți. Cum nu este voie să facem religie? - ne întrebam noi. Cine nu... dădea voie? Și de ce? Nu înțelegeam nimic, dar inima ne bătea cu putere în piept. Nouă ni se părea religia un lucru atât de frumos încât nu puteam pricepe cum cineva ar putea interzice un asemenea lucru.

Părintele ne-a spus că noi suntem ca și creștinii din primele veacuri care se adunau în catacombe ca să se roage și să învețe religia creștină.

Când am plecat acasă, la poarta bisericii, înainte de a ne despărți, Silviuța Moldovan a zis:

- Dar dacă ne arestează Securitatea?

La auzul acestor cuvinte, ne-a cuprins o spaimă mare pe toți și am plecat repede acasă. De frică, nu am spus părinților noștri nimic. Dar a doua zi, am învins frica și ne-am dus iarăși la biserică. Nu-l puteam lăsa singur pe Părintele, în biserica pustie.

Acolo, la biserică, nu ne era frică de nimeni și de nimic!

Într-o zi de vară, când ne-am dus la biserică, a venit o furtună mare. Nu eram sosiți decât vreo patru copii. [...]

Ceilalți copii nu au mai putut veni la biserică, dar nici noi nu puteam merge acasă. Stând noi în pridvor, Părintele ne-a spus:

- Într-o zi am să vă arăt ceva.

Nu ne-a dat nici o altă explicație, dar noi am bănuit că era vorba de ceva ce noi nu am văzut niciodată. Au trecut câteva zile și Părintele nu ne-a arătat nimic. Noi muream de curiozitate. A trecut vacanța și se apropia școala. Eram din ce în ce mai puțini copii la religie. Într-o zi, când eram doar câțiva copii, Părintele a zis:

- Acum au rămas adevărații copii. Drept răsplată, am să vă arăt ce v-am promis.

Și, dintr-o cutie mică, a scos un obiect foarte mic și ni l-a arătat. Noi ne-am apropiat toți să vedem ce este, dar la început nu am înțeles despre ce este vorba. Atunci Părintele ne-a explicat. Era un medalion făcut dintr-o bucată de os, pe care era sculptat chipul Mântuitorului cu o coroană de spini pe frunte. Pe spatele medalionului se vedea un munte pe care se înălța o cruce. Parcă era crucea de pe Golgota. Sub muntele cu cruce era scris: Aiud. Ne-am dat seama că medalionul era o amintire din închisoare. Eu am fost foarte fericită că în ziua aceea am fost la religie și am văzut un lucru de mare preț pe care Părintele nu-l arăta oricui. Medalionul ne-a descoperit taina vieții lui. Privind medalionul, am înțeles de ce Părintelui Liviu Brânzaș nu îi era frică să facă religie cu noi. Când te uitai la chipul lui senin, nici nu-ți venea să crezi că acest om și-a petrecut toată tinerețea în închisoare. Eu cred că suferința din închisoare l-a făcut pe Părinte atât de bun! [...]

Odată, Părintele ne-a pus o întrebare: "De ce mă iubiți voi pe mine?" Și, rând pe rând, copiii au răspuns. Unul a zis: "Pentru că ne învățați lucruri bune". Altul: "Pentru că ne învățați cum să-L iubim pe Dumnezeu". Altul: "Pentru că și dumneavoastră ne iubiți pe noi". Acesta părea răspunsul cel mai bun. Dar mie mi se părea că Părintele așteaptă un alt răspuns. Mă tot frământam să-l ghicesc. Deodată, mi s-a părut că l-am aflat. M-am ridicat și am spus:

- Noi vă iubim pe dumneavoastră pentru că ne sunteți un adevărat părinte.

După ce am spus aceste cuvinte, am observat că Părintele s-a schimbat la față și ochii i s-au împăienjenit. Am înțeles că acesta era răspunsul așteptat. După un moment de tăcere, cu vocea tremurând de emoție, Părintele a adăugat:

- Și voi sunteți copiii mei! [...]

Corina-Octavia CIOTLĂUȘ
Baciu -județul Cluj

SCRISOARE CĂTRE UN PREOT DE ȚARĂ

Părinte,

Te rog să mă ierți că îndrăznesc să-ți scriu, că la bătrânețile, oboselile, grijile dumitale, vin acum și eu să le adaug pe ale mele. Știu că participi cu sufletul, că încă mai ai puterea, sau harul, să suferi alături de fiecare din cei ce vin să ți se spovedească. Sunt mai bine de treizeci de ani de când am plecat din sat. Poate nici nu-ți mai aduci aminte de mine.

Sunt băiatul cel mic al vecinului din spatele curții, al Zgâdului, cel care la gard, te sâcâia cu tot felul de întrebări și dumneata niciodată nu oboseai să răspunzi cu răbdare, cu bunătate. Dumneata ai insistat pe lângă tata să mă dea mai departe. După ce am terminat școala normală, în loc să mă întorc învățător în sat, am luat post în oraș, mi-am continuat studiile, m-am făcut, și mai sunt încă, profesor. Prins de treburi, de griji și de falsele vorbe, de comodități, m-am transformat într-un ***orășean****, într-un locuitor la bloc, păstrând cu satul doar o firavă legătură de amintire.*

Iată-mă azi, în pragul pensionării, silit și de vârstă, dar mai ales de vremea pe care-o trăim, să privesc în urmă și să văd, acum limpede, unde m-am înșelat sau m-am complăcut în amăgire. Am părăsit satul pentru o "viață mai bună", pentru "progres", pentru "emancipare". Mă uit, și ce văd afară, pe fereastra blocului, poate fi numit, fără pic de exagerare, urâciune, paragină, mizerie. Atunci îmi vin în minte vorbele dumitale: "Satul nostru este frumos și când îl privești de la depărtare, de pe deal, dar mai ales când te apleci, când te apropii, cu gingășie de viața lui, de datinile, credințele, obiceiurile lui. Abia atunci începi să întrezărești acea lumină care vine din adânc, să-ți simți sufletul cât zarea în care se cuprind ogoarele, livezile, pășunile, dar și cerul, de la care ne vine speranța".

De treizeci de ani îmi duc viața la oraș. În tot timpul acesta vorbele dumitale, au stat undeva ascunse. Le știam că sunt, dar ceva, timiditate sau lașitate, mă oprea să le readuc la lumină. Iată însă că acum le scoate la iveală, cu forță, starea jalnică în care ne aflăm. Corupția și minciuna, necinstea și dezorganizarea, par să justifice călcarea fără oprelişte a legilor, sfidarea lor, de către cei ce și-au făcut o profesie din nedreptate. Comunismul a măcinat ființa neamului, urmașii lui îi desăvârșesc opera. Hârtii și pungi de plastic, mânate de vânt, câini vagabonzi și cerșetori. Acesta e "progresul" realizat. Pentru asta ai fost dumneata, și alții, sute de mii, duși la Canal, unde multora le-au rămas oasele. Cum este posibilă atâta decădere în numele ridicării, atâta minciună și împilare în numele dreptății?

Astăzi, văzând unde am ajuns, mă simt vinovat că am lăsat rosturile trainice ale bătrânilor, viața mai aspră a înaintașilor, ca să mă mut la oraș, să stau "ca domnii", opt ore la serviciu, apoi la un joc de cărți, la un meci, la televizor; muncă puțină, cât mai multe satisfacții. Dumneata ne-ai învățat ce e drept, ce se cade să fie făcut ca viața să-ți fie cinstită, dar valul de afară și comoditatea din noi au fost mai puternice. Am urmat și eu calea "noului", ce s-a dovedit de minciună.

N-am deci scuza că n-am știut. Ce limpede îmi revin în auz vorbele dumitale! "Aci, la țară, fiecare casă, fiecare uliță, satul întreg, e un izvor de înțelepciune. Oamenii se cunosc, din generație în generație, se știu unii pe alții, știu cum au trăit, ce necazuri au avut, ei, părinții și bunicii lor, toți știu care a fost om de omenie și care a fost om de nimic. Bătrânii satului pe toate le țineau minte. Le aminteau, câteodată, dar mai mult cumpăneau, povățuiau. Vorba lor avea greutate căci era dreaptă, înțeleaptă, și asta pentru că nu erau singuri, cugetul lor avea un cârmaci: pe Cel de Sus.

Părinte, Dumnezeu te-a ajutat să trăiești și să apuci această vârstă, și să ne fii nouă, multora, pildă de statornicie în credință. Te rog să nu fii mânios pe noi, cei ce am părăsit satul furați de înșelătoarele promisiuni ale vremii, fii-ne iarăși povățuitor, cum ne erai în copilărie. La cine altul să cerem o îndrumare? La cei care ne-au înșelat și s-au înșelat? Pe cine să întrebăm ce trebuie să facem ca să oprim decăderea morală, pe cei ce au provocat-o? Pe mulți, știm, i-a cuprins de acum disperarea, dar dumneata, căruia timpul i-a dat dreptate, îți păstrezi, cu atât mai mult, neclintită credința. De aceea vin la dumneata, acum în ceasul al doisprezecelea, să te întreb ce-i de făcut? Dacă există o cale de întoarcere din rătăcire, spune-o rătăcitului fiu care te roagă.

Ion NEMEȘAN, al Zgâdului

CREŞTEREA TAURINELOR ÎN ROMÂNIA

Dacă vrei să ştii cât de bine se trăieşte într-o ţară, află ce număr de vaci cresc în acea ţară. Au spus acest lucru mai mulţi economişti şi îl ştiu toţi oamenii politici, care se ocupă de bunăstarea popoarelor.

Ar mai trebui adăugat şi o altă întrebare: ce calitate au vacile ce se cresc? Că nu-i tot una să creşti o vacă ce dă 5 litri de lapte zilnic sau alta, ce dă 20 sau 30, sau să creşti un animal de 400 kg sau unul de 800.

Care era situaţia creşterii taurinelor înainte de Revoluţie? În sectorul particular se putea vorbi de zootehnie doar în regiunile necolectivizate, dar şi aici oamenii se fereau de vaci, din cauza cotelor de lapte şi de carne. La colective vacile creşteau mai mult cu "apă, paie şi bătaie", încăpute pe mâna celor mai negospodari oameni.

La I.A.S.-uri situaţia era ceva mai bună, fiind mai multă disciplină, dar din cauza piedicilor puse de regim nu se putea nici aici face mare lucru, cu toată bunăvoinţa specialiştilor. La sfaturile acestora s-a cumpărat din străinătate material de reproducţie (juninci şi tăuraşi) foarte bun şi foarte scump. Mai trebuia numai ca să fie îngrijit tot aşa de bine ca în ţările de unde a fost adus. Şi lucrul acesta nu se putea face, nici în CAP nici în I.A.S.

Prin desfiinţarea C.A.P.-urilor şi restructurarea I.A.S.-urilor cu atâta nechibzuinţă, s-au tăiat fără alegere milioane de vaci. Azi ţara noastră stă mai rău ca înainte de Revoluţie.

Creşterea vacilor ar fi trebuit să fie preluată de ţăranii individuali şi lucrul nu s-a făcut decât în mică măsură. Vitele sunt îngrijite de ţărani mult mai bine, dar sunt câteva cauze care fac să se bată pasul pe loc. Ţăranii ce cresc vite sunt bătrâni, grajdurile sunt nepotrivite. Grajdurile vechi au fost dărâmate sau modificate în magazii sau garaje. De asemenea, ţăranii au servici în fabrici şi nu pot creşte vaci, care cer o îngrijire permanentă. Acum îşi dă seama şi guvernul că stăm rău, dar nu ştie de unde să înceapă. Se dau şi prime dar tot degeaba. Ţăranii se mulţumesc cu o vacă - două şi nu mai mult. În prezent majoritatea viţeilor se taie. Se vorbeşte din nou de înfiinţarea unor crescătorii mari, cu bani şi vite din străinătate, aduse iar cu bani grei împrumutaţi, de nu vom vedea niciodată ţara scăpată de datorii.

Nu aceasta este calea. Numai ţăranii individuali pot salva situaţia, ţăranul care creşte şi îngrijeşte vacile lui personale şi nu ale altuia. De proprietari şi nu de salariaţi are nevoie ţara. Cine-a spus că "ochiul stăpânului îngraşă vita" a ştiut ce spune.

Trebuie ajutaţi proprietarii ce vor să crească vaci, cu materiale de construcţie pentru grajduri potrivite, preţuri bune şi sigure pentru lapte şi carne şi îndrumaţi şi ajutaţi tinerii să nu mai părăsească satele.

De crescători de animale are nevoie ţara ca în Austria, Elveţia, Olanda şi Germania, unde creşterea vacilor se face în proporţie de 80%-90% numai de ţărani, care sunt mândri că sunt ţărani. E atât de greu să se priceapă şi la noi acest lucru?

Ion Gavrilă OGORANUL

LIMBA OFICIALĂ ÎN TRANSILVANIA

Conducerea U.D.M.R., printre altele, cere ca în regiunile unde se află şi maghiari să se întrebuinţeze şi limba maghiară ca limbă oficială, sub motiv că maghiarii nu ştiu româneşte.

Lucrul acesta nu-i adevărat. Nu e un loc, un sat sau oraş în Transilvania, unde maghiarii să nu ştie româneşte, fără ca cineva să-i fi silit să o facă. Şi lucrul acesta nu de azi sau de ieri, ci de totdeauna. Românii au fost veacuri iobagi la grofi, dar nu ei învăţau ungureşte, ci groful vorbea româneşte cu ei. Şi nu a fost lucru de mirare, căci grofii la origine au fost români, ce şi-au părăsit legea românească. Acelaşi lucru s-a întâmplat în regiunile în care au fost saşi. Saşii cu românii vorbeau româneşte. Acest lucru a fost observat şi recunoscut şi de Ştefan Ludwig Roth, pastorul evanghelic, ucis de unguri în 1848.

Cine vrea să se convingă n-are decât să se ducă într-o zonă de confluenţă, de români, saşi şi maghiari. Bunăoară la târg la Rupea, se va vedea cum saşii se înţeleg româneşte cu românii. Secuii vorbesc româneşte cu românii, dar şi secuii vorbesc româneşte cu saşii. Şi lucrul acesta a fost de când se ştie. Şi e normal să fie aşa: nu tu ce ai fost de totdeauna aici în Ardeal trebuie să înveţi limba celui venit, ci acesta trebuie să înveţe limba ţării în care a emigrat.

Ion Gavrilă OGORANUL

PĂTIMIRILE SATULUI ROMÂNESC

Originea şi locul dăinuirii tradiţiilor româneşti a fost şi a rămas de la începuturile sale satul românesc. Poetul şi filozoful Lucian Blaga a surprins rolul de căpătâi pe care l-a jucat satul în istoria neamului nostru prin lapidara şi atât de cuprinzătoarea zicere că "veşnicia s-a născut la sat".

Istoria a dovedit că satul românesc a rămas în toate veacurile de vieţuire a neamului românesc, de la începuturile sale şi până la instaurarea comunismului, locul în care s-au născut, s-au păstrat şi transmis în succesiunea generaţiilor comorile cele dintâi ale spiritualităţii noastre. Şi asta, cu toate că asupra românului şi a satului său s-au abătut în scurgerea vremurilor potop de nenorociri; năvăliri şi epidemii, secete şi puhoaie. Cu voia şi ajutorul lui Dumnezeu au trecut toate; satele şi locuitorii lor au rămas...

La sat, în mijlocul naturii, trudind şi asudând ca să-i rodească ogorul, românul s-a aflat mereu aproape de Dumnezeu. Aici, frica şi credinţa în Atotputernicul au fost trăiri de fiecare zi, de fiecare moment al existenţei. De la naştere şi până la plecarea pe drumul fără de întoarcere al veşniciei, toată viaţa ţăranului român era trăită cu veghea şi în prezenţa lui Dumnezeu. Totul se întâmpla şi se petrecea cu voia Celui Prea Înalt; şi bune şi rele şi necazuri şi bucurii.

Datinile şi obiceiurile păstrate cu sfinţenie şi transmise în nesfârşitul şir al generaţiilor au avut satul ca obârşie şi loc de ocrotire. Cu toate neferîcirile şi nevoile sale lumea satului a rămas neclintită şi adânc înrădăcinată în tradiţia şi în credinţa creştină. Şi a fost mereu aşa până să se întâmple nenorocirea care s-a abătut asupra neamului românesc cu o jumătate de veac în urmă. La venirea comunismului cu lucrarea lui satanică, slugile lui au vrut să-i ia românului nu numai trecutul cu obiceiurile şi datinile, dar şi sufletul golit de credinţa în Dumnezeu. Şi ca lucrarea Diavolului să fie împlinită cu totul, trebuia ştearsă orice urmă a trecutului şi a spiritualităţii naţionale româneşti şi creştine. Aşa s-a pus în aplicare planul, pe cât de nebunesc pe atât de diabolic, de demolare a bisericilor şi a satelor.

Ce avea să li se întâmple tuturor românilor potrivnici regimului comunist a fost anunţat de faptele petrecute încă de la începutul anului 1945. Atunci, în plină iarnă, pe la mijlocul lunii ianuarie, zeci de mii de saşi ardeleni şi de şvabi bănăţeni ori din alte zone ale României au fost deportaţi în Uniunea Sovietică doar pentru vina de a fi ceea ce erau, adică etnici germani.

A venit apoi anul 1949, cu începuturile colectivizării agriculturii. Şi ceea ce în viaţa satului era aşezat în făgaşul tradiţional de normalitate şi firesc a devenit motiv de prigoană şi împilare. Cinstea şi omenia, hărnicia şi priceperea gospodărească, dragostea şi ataşamentul pentru ogorul şi glia moştenite de la părinţi, moşi şi strămoşi, ca şi refuzul de a apuca pe calea barbariei colectivismului bolşevic au fost motive de a-i trimite în temniţe şi la Canalul Morţii ori în pustiul deportării, în Bărăgan, pe fruntaşii satelor româneşti.

Infernul puşcăriilor comuniste i-a înghiţit mai ales pe cei dintâi gospodari ai ogoarelor ca şi pe preoţii şi dascălii satelor care s-au împotrivit lucrării Diavolului şi pentru care datoria lor de păstrători ai sufletelor şi de luminători ai neamului era mai presus de propria lor libertate şi viaţă. Dar din nefericire, şi nu de puţine ori, activiştii partidului comunist şi Securitatea au găsit destule cozi de topor şi în lumea satului românesc. Multe crime au fost înfăptuite cu contribuţia şi participarea unor asemenea nemernici.

La lucrarea de stricare a vieţii satului şi de dureroasă schilodire a sufletelor neamului românesc s-a "trudit" mult şi din partea multora. Aceştia au fost şi au rămas profitorii jumătăţii de veac de regim comunist. Tot ei sunt cei ce se împotrivesc acum revenirii la starea de normalitate. Îmbrăcaţi în blănuri de miei, rămân totuşi ceea ce au fost; stricători de credinţă şi de datini, demolatori de biserici şi de sate.

Dacă lucrarea Satanei nu a reuşit să spurce şi să surpe totul, mai este motiv de speranţă. Să nu ne lăsăm înşelaţi! Cu credinţă în Dumnezeu şi în destinul neamului nostru, prin neostoită lucrare în adevăr, vom ajunge la lumină.

Nicolae POP

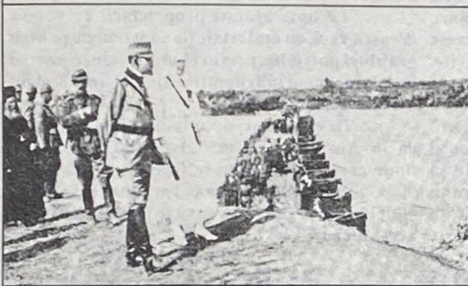
LUMEA SATELOR

ÎNDRUMAR POLITIC

Gabriel CONSTANTINESCU

> FERIŢI-VĂ DE PROFEŢI MINCINOŞI, CARE VIN LA VOI ÎN HAINE DE OI, IAR PE DINLĂUNTRU SUNT LUPI RĂPITORI.
>
> *MATEI 7; 15*

ROMÂNII ŞI COMUNISMUL

Regele Ferdinand şi Regina Maria la trecerea trupelor române peste Tisa

La 23 August 1944, când Armata Roşie a cotropit ţara, Partidul Comunist nu avea decât 800 de membri, în cea mai mare parte străini. Majoritatea căpeteniilor acestui partid au sosit în ţară odată cu armata invadatoare, venind din Rusia, unde slujiseră propaganda comunistă care încerca să-i convingă pe români să-şi părăsească rosturile fireşti şi să li se alăture, pentru a construi şi în România "*raiul bolşevic*".

În faţa asaltului propagandei comuniste, românii au dat dovadă de multă înţelepciune. Şi asta nu numai pentru că simţeau pe propria lor piele ce însemna de fapt "*eliberarea României de sub jugul fascist*", ci pentru că, cu mult înainte ca acest regim blestemat să se înscăuneze la conducerea ţării, au văzut cu ochii lor şi au înţeles ce înseamnă comunismul.

Moldova 1917

În primul război mondial, România a fost aliată cu Rusia ţaristă. O alianţă păguboasă, care nu ne-a fost de mare ajutor în lupta pe care o ducea poporul român pentru reîntregirea ţării. Dar marea nenorocire s-a produs în toamna anului 1917, când în Rusia a izbucnit revoluţia bolşevică. Trupele ruseşti, aflate pe frontul din Moldova s-au bolşevizat, au refuzat să mai lupte şi au căutat să arunce sământa blestemată a răzvrătirii şi în rândurile armatei române.

Şi ca întotdeauna, în astfel de împrejurări tulburi îşi face apariţia Iuda. Un grup de "*socialişti români*", având-l în frunte pe medicul de origine bulgară Cristian Racovski au format în Rusia, la Odesa, un "*comitet revoluţionar*" al cărui program politic era: **provocarea revoluţiei în România, detronarea regelui, răsturnarea regimului politic reacţionar şi întemeierea republicii române a sovietului muncitorilor, soldaţilor şi ţăranilor**.

Ostaşii români, nu numai că nu s-au alăturat bolşevicilor, dar aşa cum scrie Constantin Kiriţescu în **Istoria războiului pentru întregirea României**, "*au păstrat neclintit devotamentul pentru patria lor în primejdie; acest sentiment îl puneau înaintea oricărei consideraţii şi propagande politice... În sufletul soldatului român - în care războiul deşteptase cel mai curat şi înalt patriotism - se încuibase un adânc resentiment împotriva acestui soldat rus, pe care-l văzuse fugind dinaintea duşmanului, iar acum îl vedea nedisciplinat, insultându-şi şi omorându-şi ofiţerii... Când armata rusă începe să se dizolve şi să se transforme în bande care devastează ţara, când începe maltratarea şi jefuirea satelor, atunci paharul se revarsă şi resentimentul se schimbă în mânie tot atât de strajnică, ca şi ura de până acum împotriva duşmanului... Peste tot, trupele române, deşi mult inferioare în număr, superioare însă prin disciplină, ardoarea lor patriotică şi mânia împotriva fostului aliat, rămâneau după o scurtă ciocnire victorioase. Câteva companii române puneau pe fugă regimente ruse, câteva batalioane înfrângeau şi dezarmau divizii întregi...*"

După ce au fost izgonite peste Prut, bandele bolşevice au început să jefuiască satele basarabene. Pentru a face faţă situaţiei, patrioţii basarabeni, care în memorabila zi de 27 Martie 1918 au proclamat "**Unirea definitivă a Basarabiei cu România**", au cerut regelui Ferdinand să trimită armata română în Basarabia pentru a pune capăt blestemăţiilor săvârşite de comunişti. Intervenţia energică a armatei române i-a forţat pe bolşevici să părăsească Basarabia, statornicind hotarul de Răsărit al României pe Nistru şi asigurând paza ţării împotriva comunismului care se instăpânise în Rusia.

Budapesta 1919

Primul război mondial s-a încheiat în Noiembrie 1918, după patru ani de lupte, sacrificii de vieţi omeneşti şi suferinţe pentru toate popoarele Europei, prin înfrângerea Germaniei şi Austro-Ungariei. În urma înfrângerii suferite, Imperiul habsburgic s-a descompus, popoarele care-l alcătuiau dobândindu-şi libertatea şi independenţa. În timp ce la 1 Decembrie 1918, la Alba-Iulia, românii ardeleni proclamau "**Unirea Transilvaniei cu România**", în Ungaria aveau loc grave frământări sociale şi politice care vor culmina cu bolşevizarea ţării. La 21 Martie 1919, guvernul comunist ungar condus de evreul Bela Kun proclamă Ungaria ca "**Republica Sovietică Ungară**". Noul guvern comunist instalat la Budapesta era salutat cu entuziasm de "*tovarăşii*" din guvernul sovietic de la Moscova.

Comuniştii unguri voiau însă să înglobeze în noua lor ţară şi Transilvania şi Banatul. În această intenţie, Bela Kun pregăteşte o mare ofensivă împotriva românilor, pentru a pune capăt alipirii Ardealului la România. Dar vitejia armatei române şi-a spus şi de data aceasta cuvântul. După ce bandele comuniste ale lui Bela Kun au fost izgonite din Transilvania, românii au trecut Tisa şi la 4 August, la ceasurile şase seara, trupele Diviziei I de vânători intrau în Budapesta şi ocupau capitala ungară, punând capăt regimului comunist care terorizase, după metode bine cunoscute de noi, populaţia Ungariei timp de aproape un an.

Iată cum descrie Constantin Kiriţescu în lucrarea amintită mai sus ce a însemnat pentru populaţia maghiară ocupaţia română a Ungariei: "*Ocupaţia română a fost pusă de la început în faţa unor probleme grele. Cea mai serioasă şi cea mai presantă era aceea a alimentaţiei populaţiei budapestane. Din cauza completei incapacităţi a guvernării Bela Kun, populaţia marelui oraş, în care se îngrămădise peste un milion şi jumătate de suflete, era în prada foametei celei mai groaznice. De câtva timp, populaţia se hrănea numai cu dovleci. Generalul Holban numit guvernator al Budapestei, chiar din prima zi a intrării trupelor române, reuşi în câteva zile să rezolve chestia alimentaţiei printr-o serie de măsuri practice, a căror execuţie se făcea sub controlul organelor militare române. Ele au avut ca efect că, scurt timp după instalarea autorităţii militare române, piaţa Budapestei să fie indestulată şi populaţia salvată din ghearele foamei. A fost nu numai o operă de bună gospodărire, dar şi de umanitate, care a pus în relief calităţile sufleteşti ale românului... În curţile cazărmilor, copiii săraci din Budapesta mâncau din strachinile soldaţilor noştri. La porţile cazărmilor şi în diferite centre ale oraşului se distribuiau pâine şi alimente calde populaţiei sărace. S-au redat, de asemeni, cetăţenilor drepturile ce le fuseseră suprimate: libertatea întrunirilor politice, libertatea apariţiei ziarelor politice, sub supravegherea destul de blajină a autorităţilor române, s-au redeschis spectacolele, funcţionarii şi muncitorii şi-au reluat ocupaţiile. Cu un cuvânt, viaţa şi-a reluat aspectul ei normal, nestânjenită de nimeni, sub protecţia soldatului român*".

Din păcate, aceste fapte, cu care noi românii ne mândrim, se uită repede. Occidentul uită că datorită nouă, românilor, Europa a fost salvată în anul 1919 de a avea înfiptă în inima ei o republică comunistă, Republica Sovietică Ungară. Mai grav este însă faptul că ungurii uită că numai datorită armatei române, ţara lor a fost salvată din ghearele dictaturii comuniste conduse de Bela Kun. Dar recunoştinţa este o floare rară nu numai în relaţiile dintre oameni, ci şi în relaţiile dintre popoare şi state.

Noi însă avem datoria să nu uităm. Avem datoria să nu uităm că întotdeauna poporul nostru a fost în prima linie a luptei împotriva comunismului. Avem datoria să nu uităm că "**Valahul**", dispreţuit altădată, şi-a îndeplinit o datorie creştină, naţională şi europeană când a izgonit bandele comuniste ale lui Bela Kun şi a ocupat Budapesta. Cei care au trăit acele timpuri îşi reamintesc "*respectul cu care ungurii priveau patrulele de cavalerişti români, bine înfipţi în şeile cailor, cu lancea în sus, pe străzile budapestane, precum şi la santinela care, parcă turnată în bronz, străjuia monumentalul Pod cu lanţuri. Aceşti simpli ţărani din munţi sau de la Dunăre, simbolizau triumful pe care îl dau cuminţenia şi dragostea de ţară*".

România 1995

După scurta perioadă de linişte care s-a chemat **România Mare**, lupta împotriva comunismului a reînceput în anul 1941 când armata română a trecut Prutul pentru a reîntregi hotarul de la Răsărit şi Miazănoapte pe care ni-l călcase Rusia comunistă. A fost un război greu din care am ieşit înfrânţi şi asupra României s-a aşternut noaptea lungă şi grea a stăpânirii comuniste. În Decembrie '89 am întrezărit o geană de lumină, crezând că domnia comunismului s-a sfârşit. Dar n-a fost aşa. Conducerea ţării a rămas tot în mâinile comuniştilor care, de ochii lumii, şi-au schimbat doar numele, nu şi năravul. Aşa au luat naştere cele patru partide care astăzi se cheamă **Partidul Democraţiei Sociale din România** (PDSR), **Partidul Socialist al Muncii** (PSM), **Partidul România Mare** (PRM) şi **Partidul de Uniune Naţională Română** (PUNR), la care nu greşim dacă adăugăm şi **Partidul Democrat Agrar din România** (PDAR), toate cinci nefiind altceva decât măşti în spatele cărora se ascunde chipul hidos al **Partidului Comunist Român**.

Aşa fiind lucrurile, este bine să ne ferim de aceste partide ca de Ucigă-l Crucea. Cât timp se vor afla la conducerea ţării, având-l în frunte pe preşedintele Ion Iliescu, nu putem nădăjdui la o schimbare în bine. Nu vom scăpa de sărăcie, de abuzuri şi de nedreptăţi, intrând şi noi în rândul popoarelor binecuvântate de Dumnezeu, aşa cum ne dă dreptul rodnicia pământului pe care trăim şi hărnicia oamenilor.

Populaţia Budapestei hrănită de trupele române

EDITURA "PUNCTE CARDINALE"
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacţional: Gabriel CONSTANTINESCU, redactor - şef;
Ion Gavrilă Ogoranul, Răzvan Codrescu,
Demostene Andronescu, Constantin Iorgulescu
Ioan NISTOR - secretar de redacţie
Marilena CĂBAŞ - corector
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
Telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L
Printing Company